
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

4 Đại Cú Pháp

<blockquote>Kalama tri ân bạn Hồ thị Vui ghi chép.</blockquote>

[19/12/2022 - 12:23 - vuihtv]

Kinh Bốn Đại Cú Pháp – 18/12/2022

Sáng hôm nay chúng ta học về cùng một lúc 2 vấn đề trong tạng Kinh và tạng Luật.

Đại cú pháp = Mahāpadesa.

Padesa = Nền tảng, cơ sở, mấu chốt, khuôn thước để y cứ vào đó xác định đâu là lời Phật. Thứ hai nữa là, Xác định phương hướng hành động cái gì nên, không nên. Vừa tạng Kinh vừa tạng Luật.

Trước hết, chúng ta nói về 4 cơ sở y cứ, đối chiếu trong Kinh tạng trước.

Trước khi đức Phật tịch không bao lâu thì có 2 cơ hội để đức Phật nhắc đến cơ sở xác định Phật pháp:

1- Lần đó, bà Gotami tức là bà dì ruột Ngài đến bạch hỏi Ngài: Hàng hậu học sau này, khi Thế Tôn không còn nữa thì họ y cứ vào đâu để xác định, xác tín đó là lời dạy của Thế Tôn? Ngài đưa ra 8 điều gọi là Bát đoán Phật pháp. Đường hướng tu học nào càng đi theo càng:

- a. Trở nên tinh tấn
- b. Muốn sống một mình, chán sợ đám đông
- c. Trở nên dễ nuôi
- d. An lạc

Thì đó là đường hướng đúng lời Phật dạy. Còn con đường nào mình đi theo mà mình càng tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi nhiều thì đó là sai, là tà đạo, tà pháp, không phải lời dạy Bốn Sư.

Nhưng mà đó là Bát đoán Phật pháp, không phải Đại cú pháp. Đại cú pháp trước khi Ngài tịch, Ngài có dạy thế này: Trong tứ chúng sẽ có người họ xác nhận, ngày xưa họ từng nghe Thế Tôn dạy thế này; Hoặc sau khi Thế Tôn tịch họ nói họ từng nghe một cá nhân, hay là một tập thể tăng chúng hay nhóm trưởng lão tiếng tăm dạy như vậy như vậy. Nói 4 chỉ có 2 thôi: Cá nhân & Đoàn thể. Bà con coi Chánh kinh bà con biết. 4 nhưng mà gom có 2:

1. Đùng vin vào cá nhân đầu cá nhân đó là Thế Tôn, mình vin vào "từng nghe Ngài dạy vậy đó", hoặc khi không có Ngài thì nói "từng nghe sư phụ nào nói vậy đó, hoặc có nhóm cá nhân, tăng đoàn, tăng hội, tăng chúng nào đó nói như vậy đó". Ngài dạy những trường hợp như vậy chớ vội tin chớ vội bác, phải đối chiếu với Kinh, so sánh với Luật xem điều đó có tương ứng với Kinh, tương đồng với Luật hay không thì mình mới tính.

Ngày hôm nay đa phần chúng ta bị trường hợp đó. Bị trường hợp đó, có nghĩa là: Bị cuốn hút, bị hấp dẫn, bị tác động bởi uy tín, của một cá nhân hay của một tập thể, của một truyền thống nào đó. Rồi bắt kể: Thích là thích bất chấp. Không màng kinh điển, không làm chuyện so sánh đối chiếu, chỉ cần nói cái đó của truyền thống Pa Auk là đúng, cái đó của Làng Mai là đúng, cái đó của dòng Trúc Lâm nói là đương nhiên phải đúng thôi; Cái đó là do một tập thể, chư tăng bên Úc, bên Nhật, bên Pháp nói là phải đúng thôi, cái đó của chư tăng Miến Điện nói là phải đúng thôi. Không được.

Bữa nay cho phép tôi nói tất tần tật những chuyện mà tôi đã viết trong quyển Chuyện phiếm thầy tu 2 nhưng bữa nay tôi rút một ít ra tôi nói.

Đó là, hôm nay có những vị tăng mà mình cho là họ có đủ phẩm quyền tuyên bố về giáo pháp, kể cả đó là vị tinh thông kinh điển, thạc học, thạc đức, đời tư sạch như pha lê, kiến thức cao vời như trời như đất, nhưng có những điều họ nói mình cần xét lại. Thí dụ, cho tôi nói hết. Do cảm hứng nhất thời nào đó, hoặc đệ tử tác động nào đó... mà có vị đột nhiên có thời gian dài tán thán việc đeo chuỗi, dạy người ta niệm Phật bằng cách xài chuỗi. Cái nào không có trong kinh điển, và rất là vô lý. Đã không có trong kinh mà mình thấy cũng vô lý nữa. Bởi vì, tâm trí nào mà lần chuỗi rồi tâm trí nào mà niệm Phật? Và, chữ niệm Phật chưa gì hết đã bị hiểu sai rồi.

Niệm Phật = Suy niệm đức lành Thế Tôn. Không phải tập trung chữ "Buddho Buddho" "Araham Araham", không phải.

Khi mình tập trung như vậy thì tâm trí nào tập trung hồng danh của Ngài và tâm trí nào để lần chuỗi? Mới có tập trung thôi đó nha. Chứ còn suy niệm về đức lành của Ngài thì tâm trí nào mà lần chuỗi. Nó đã sai từ căn bản rồi.

Có nghĩa là, dầu chỉ tập trung hồng danh thì tâm trí nào lần chuỗi? Nhất tâm nhị dụng như Châu Bá Thông à? Nếu niệm bằng suy niệm thế nào là Thế Tôn, thế nào là La Hán, Chánh Đẳng Giác, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Điều Ngự, Phật, Thế Tôn, nếu mà niệm bằng cách suy niệm, theo trong Thanh tịnh đạo thì tâm trí nào mà lần chuỗi? Ấy vậy mà có thời gian không ngắn, không hề ngắn, chuyện lần chuỗi được Nam tông chính thức tuyên truyền, khích lệ, ủng hộ, kêu gọi. Cái đó mình phải xét lại.

Có những chuyện cấm đầu tin thí dụ như quả báo Kathina, nói rằng: Dầu cúng dường chư tăng đông bao nhiêu, lễ phẩm chất đầy từ cõi người lên cõi Phạm thiên cao nhất, thì công đức vẫn không bằng lễ Kathina. Trong khi người biết giáo lý căn bản sẽ thấy thế này:

Cái gọi là công đức lớn đến từ bao nhiêu điều kiện?

1. Đối tượng là ai? Đối tượng đó phải là Cá nhân đức độ hoặc Tập thể đông đức. Cái đó mới gọi là đối tượng lớn, công đức lớn.

2. Tâm trạng của thí chủ phải sao? Phải thuần tín, thuần cố, trong sạch, không bị ám ảnh bởi cầu danh, cầu lợi, cầu tình; Không khoe mẽ, xịn xò, chảnh chọe,... chỉ nhất tâm hộ pháp, nhất tâm bi mẫn muốn giúp người nhận có được sự hỗ trợ về vật chất. Thí chủ phải trong sạch như vậy đó.

Như vậy, đối tượng phải cá nhân đức độ, hoặc nếu không được cá nhân đức độ thì phải tập thể đông đức, bầy hầy cũng được miễn là đông thì công đức lớn. Thứ hai là tâm trạng thí chủ.

3. Phẩm chất của lễ vật. Phẩm chất đây không phải giá trị thị trường là 5 triệu, 8 tỷ, không phải, mà nó là thứ vật chất có được bằng con đường sạch sẽ, Chánh mạng. Chứ mình đi ăn cướp về mình cúng là không được, mình đi gạt gẫm, lừa đảo là không được. Đi sát sanh, trộm cắp về là không được; Cái đó lễ phẩm không sạch. Lễ phẩm phải sạch, phải đổi bằng mồ hôi, bằng công sức, bằng con đường chánh mạng.

Như vậy thì sơ sơ mình thấy: Đối tượng, rồi cái gì nữa? thí chủ, rồi cái gì nữa? Lễ phẩm.

4. Thời điểm: Lúc người ta đang đói, lúc người ta đang rách, lúc người ta đang bệnh, lúc người ta cần đi xa mình hỗ trợ phương tiện, lúc người ta đang bệnh mình hỗ trợ thuốc men, lúc người ta đang đói mình cho người ta ăn, đang khát cho người ta uống, người ta đang lạnh, đang rách mình cho y phục, chăn mền,...

Cộng hết mấy cái này lại công đức mới vô lượng.

Chứ còn chuyện nói Kathina thì chưa chắc.

Thứ nhất, đó có phải là những vị tỳ-kheo trong sạch hay không? Trong 3 tháng đó họ có chuyên tâm tu và học hay không? Tiếp theo, họ có đang bị rách rưới hay không? Hay là cứ canh hết hạ thì nhào vô kêu Kathina thì cái đó tôi xin chịu trách nhiệm chỗ này nói đó là công đức lớn thì công đức lớn chỗ nào? Vậy mà có thời gian không ngắn đa phần Phật tử tin chuyện đó.

Chuyện thứ ba: Làm sao chúng ta tin được có chỗ ghi thế này: Mỗi vị Phật ra đời phải tế độ số lượng chúng sanh từ 24 A-tăng-kỳ trở lên (A-tăng-kỳ = con số 10^{140}). Mỗi vị Phật ra đời phải độ trên 24 A-tăng-kỳ như vậy. Tôi hỏi nghe có kỳ không? Mình thấy thế này, chúng sanh đắc đạo không phải sản phẩm vật chất vô tri. Sản phẩm vật chất vô tri thí dụ như công ty hãng xương nào đó

họ ra chỉ tiêu là: Quý đầu năm 2023 phải ra 3000 chiếc xe đạp, quý thứ 2 phải 5000, chuyện đó nó nằm trong kiểm soát của mình. Hoàn toàn nghĩ có nguyên liệu, vật liệu, có tư liệu sản xuất, có nhân công, có phương tiện kỹ thuật, là mình hoàn toàn có thể làm chủ số lượng xe đạp; Hoặc bây giờ mình sản xuất cá tra, muốn sản xuất lúa gạo mình hoàn toàn kiểm soát được. Bởi vì nó là vật vô tri. Nhưng chúng sanh thì sao? Làm sao mà đưa ra con số mỗi vị Phật phải độ trên 24 A-tăng-kỳ chúng sanh là sao? Chúng sanh không phải là vật vô tri. Đâu phải lúc nào cũng có sẵn số lượng chúng sanh đó cho mình độ đâu? Số lượng chúng sanh được Phật Thích Ca độ cho chúng thánh chắc chắn không giống Phật Di Lạc, mà Phật Di Lạc số Ngài độ không giống Phật Ca Diếp, Phật Ca Diếp đâu giống Phật Câu Na Hàm Mâu Ni, Phật Cù Lưu Tôn, Phật Tỳ Bà Thi,... đâu có giống được. **KHÔNG THỂ NÀO GIỐNG ĐƯỢC**, bởi chúng sanh không phải là vật vô tri thì ở đâu mà ra con số 24? Cũng mấy cha đời sau mình thôi. Vậy mà cũng khối kẻ ùn ùn tin chuyện đó.

Chuyện thứ tư – Chuyện này mà các vị tin được nè. Thời gian sau này tự dung tung ra trên mạng là có một bài đại thần chú, đại minh chú, đại hộ kinh, Mahāparitta, nội dung nói về 18 bất cộng pháp, 18 pháp đặc biệt của chư Phật Chánh Đẳng Giác, 18 pháp này bà con vào bộ Patisambhidhamagga (Tam Tạng cuốn 31) có 18 pháp đặc biệt của chư Phật. Mình nói 18 pháp đó thì ok, nhưng mà mình lấy 18 đó ra mình làm thành bài kinh mình tụng rồi mình nói là đại thần chú, đại minh chú, vô thượng chú, đẳng đẳng chú, vô thượng đẳng chú thì nghe nó hơi kỳ. Rồi xong, cuối bài kinh đó quát cho thêm mấy câu gọi đó là thần chú: Jālo, mahājalo, jālitte, mahājālitte, ..., sambhatte mahāsabhatte, pūtaṃ gamhi jamangalam. Mấy người nghe có kỳ không? Gọi đó là thần chú. Và trong đó xác nhận bằng tiếng Pāli đã có bao nhiêu triệu vị Phật tụng thần chú này. Vậy mà có người tin mới ghê.

Tôi hỏi các vị: Chú là sao? Chú là xài cho người không có thần thông mà họ muốn làm chuyện không thể thực hiện bằng tay chân, không thể thực hiện bằng tay chân mà bản thân không có thần thông, thì chỉ có hạng này nó mới xài thần chú. Chứ còn chư Phật mà. Chuyện đó các Ngài biết nó thực hiện được thì với phước báu và trí tuệ các Ngài đã thực hiện được chứ mắc cái gì mà phải đọc cái chú lên để thực hiện việc đó; Các vị nghĩ coi có vô lý không? Tức là, nếu chuyện đó là chuyện có thể thực hiện được thì chính phước nghiệp của chúng sinh nó đã cho chuyện đó thành tựu rồi; Còn nếu chuyện đó không thành tựu bây giờ, mà chư Phật có ngồi đây vũ trụ này cũng không giải quyết được nếu chuyện đó là chuyện không thể thực hiện; Còn nếu chuyện đó là chuyện có thể thực hiện thì phước báu và trí tuệ của chư Phật thừa để làm chuyện đó. Mắc cái gì phải đọc thần chú đó lên? Mắc cái gì? Mà còn ghi rõ thần chú này được bao nhiêu triệu vị đọc.

Tôi nghe tôi hơi thắc mắc, ủa, bao nhiêu triệu? Có nghĩa là mấy vị khác không biết đến thần chú này nên không đọc? hay là không thấy cần thiết cho nên không đọc? Mà nếu nói như vậy thì mấy triệu vị này có chuyện cần thiết phải đọc chú hay sao? Nghĩ kỹ lại coi, đọc làm cái gì? Thí dụ Ngài thấy thiên tai nhiều quá, Ngài xét đây là nghiệp chúng sanh là cứu không được. Còn Ngài xét thấy lần này cứu được, chỉ cần có một lời chú nguyện của Ngài thì Ngài chỉ chú nguyện thôi : Vạn sự an lành nha. Xong. Chứ đọc chú chi?

Thí dụ mẹ ruột ngài Sivali là bà Suppavāsā, khi bà sanh khó, bà là Phật tử thuần thành, chồng bà vào lễ Phật, thưa : Bạch Thế Tôn, Suppavāsā ngay lúc này khó, đang khổ cực kỳ. Đức Phật có nói một câu thế này: Mong cho Suppavāsā được an lành. Có câu đó thôi. Ngài chú nguyện vậy đó “mong cho Suppavāsā được an lành” và ngay lúc đó tại tư gia mẹ tròn con vuông, sanh con dễ ẹc như không sanh vậy đó.

Trường hợp thứ hai, khi vua Tịnh Phạn bị trọng bệnh, sắp mất, lúc đó đức Phật lấy tay để trên trán vua, chỉ chú nguyện rằng: Xin phụ vương được an lành. Rồi ngài Anuruddha, ngài Ananda cũng sờ vào đầu gối của vua Tịnh Phạn chú nguyện: Xin cho thúc, cho bá được an lành; Rồi ngài Rahula chỉ chạm bàn chân: Mong cho ông nội được an lành. Là xong. Chỉ mong vậy thôi, chứ đâu có chú thím gì ở đây.

Nhớ cái đó.

Chỉ cần đó là vị danh tăng trao truyền là mình mê cho chết, mà tại sao mình không chịu ngẫm lại?

Tôi biết bữa nay tôi đang chuẩn bị 2 chiếc xe ba gác ở nhà tôi để tôi hứng đá nè.

Các vị nghĩ sao? Chuyện vậy mà các vị tin mới lạ? Các vị đừng tưởng tin vậy là tốt cho đạo, tốt cho mình. No. Bởi vì, chuyện đó mà các vị tin được mai này có chuyện khác quái gở hơn các vị tin được còn tan nát. Mình tin được chuyện này sẽ tin được chuyện khác, tin tôi đi; hễ tin được cái vô lý này nó là cái trốn, cái nền tin mấy chuyện khác. Nha.

Cho nên, Đại cú pháp là gì?

Đại cú pháp = Dầu người ta có nói là nghe Phật/ cá nhân/ trường lão/ danh tăng/ thạc học nào nói...Làm ơn so sánh với Kinh đối chiếu với Luật coi có tương ứng với Kinh, tương đồng với Luật hay không?

Tôi nhắc lại lần nữa. Nếu cứ thấy danh tăng mà mình tin, thì tôi xin báo một tin vừa vui vừa buồn. Bên Miến Điện, Tích Lan, Thái Lan một tỷ danh tăng, báo cho mà biết; đó là tin vui; nhưng tin buồn là rất nhiều vị trong đó có tư kiến riêng. Mà mỗi vị phán cho một cái thì các vị nghĩ coi có phải các vị đủ khùng không? Chắc chắn đã nói tư mà, tư là riêng. Tư kiến đâu phải là lời Phật. Đã nói tư thì coi chừng cái kiến này choảng cái tư kia. Phàm phu mà.

Các vị nhớ câu này không?

Mỹ có câu: Science is we, Art is I = Khoa học là chúng ta, Nghệ thuật là riêng tôi = Cái gì là nguyên tắc ai cũng phải chấp nhận, nhưng cái gì thuộc về riêng tư thì nó của cá nhân.

Là sao? Bây giờ tất cả mọi người đều đồng ý chiếc máy bay nó vận hành như vậy, với những nguyên tắc vật lý như vậy đó; Cả thế giới dầu Airbus Châu Âu hay Boeing của Mỹ đều phải như vậy hết; Những nguyên tắc Vật lý được ứng dụng cho xe hơi dầu đó là chiếc Rolls Royce, Ferrari hay chiếc Hồng Kỳ của Trung Quốc, Huyndai của Đại Hàn, Peugeot của Pháp thì tất cả những nguyên lý đó nó đều được ứng dụng giống nhau cho chiếc xe nó vận hành, chiếc xe nó ra đời. Tại sao nó hư thì lý do gần giống nhau. Cho nên mấy cha kỹ sư xe hơi bên Nhật qua Đức vẫn có thể sửa xe được. Là bởi vì, mấy chiếc xe đó nó vận hành giống nhau; Cho nên, khoa học là chúng ta.

Nhưng nghệ thuật là riêng tôi. Có nghĩa là sao? Ông Picasso, ông Salvador Dali, ông thấy cái đó là đẹp nhưng tôi không thấy thích, tôi không thấy nó là đẹp. Nhứt là bên đây có ông Paul Klee, bên Đức có cha họa sĩ Paul Klee, bên Thụy Sĩ chỗ Berne cũng có bảo tàng Paul Klee, tôi nói tôi hiểu được tôi chết liền; Ông vẽ cái gì đó mà giờ một đứa con nít + cha say rượu = Paul Klee. Chưa kể, có nhiều bức tôi thấy, chỉ cần: 1 con voi + 1 con khỉ = Paul Klee nữa, nó cứ nguệch ngoạc. Cho nên, nó là riêng mà. Nó là cá nhân thì nó là riêng tư, mà riêng tư thì không có giá trị không gian, thời gian, thời điểm, môi trường, sự cố, sự kiện. Nó là riêng thì chỗ được nhìn nhận thế này chỗ được nhìn nhận thế kia.

Nhớ nha. Cái đó rất là quan trọng. Nha. Cho nên, cẩn thận.

Thông qua bài kinh này, tôi đặc biệt kêu gọi: Chúng ta không phải nùi giẻ chùi chân, ai cũng giầy xéo lên đó, giầy vò chúng ta được. Cơ hội làm người rất ít, thời gian để tu học không có nhiều ấy thế mà chúng ta cứ hoang phí bằng những niềm tin rẻ tiền 3 xu, 4 cắc, 5 hào thì rất uổng. Cứ nay tin người này mai tin người kia.

Và, tôi đã nói, chân lý có 2 cách tiếp cận

1. Đến với chân lý vì tìm cái mình thích.

2. Đến với chân lý vì mình nhìn thẳng vào cái nó là. Tìm đến bản chất như thật nó là. Nó như thế nào, dầu mình không thích miễn là sự thật thì phải theo; Còn dầu mình thích cách mấy mà nó sai sự thật thì phải xét lại.

Cái này phải quay lại bài kinh Kālāma. Bài kinh Kālāma đức Phật dạy rất rõ: Đừng nhắm mắt tin vội. Những gì được truyền tụng, truyền khẩu, truyền thừa, và đặc biệt; đừng vội tin những gì hợp với thị kiến, quang kiến, định kiến, thành kiến, biên kiến của mình, cái gì vừa vặn với suy nghĩ của mình là mình phải cẩn thận. Nó vừa với cái tâm của mình. Các vị nghĩ sao?

Một người ít học với người học nhiều nhận thức nó khác chứ. Người kiến thức nhiều với kiến thức ít nó khác. Cha dốt chả cũng có quyền định kiến, cũng có khuôn thước, mẫu mực để chả theo đuổi, chả nương theo đó chả đánh giá, nhận xét thực tại; Mà cha có 8 bằng tiến sĩ thì chả cũng có khuôn thước riêng, có chuẩn mực riêng để chả theo đuổi. Như vậy, cái nào đúng? Mà trong kinh ghi rất rõ: Saccam hi na dutiyam - Chân lý không có 2. Chân lý chỉ có một thôi. Mà hễ cái gì thuộc về nguyên

tắc thì mình sửa nó không được, bởi nếu sửa được thì nó không phải là nguyên tắc. Nó là chân lý. Dầu cho mình thích hay không thích thì thiên hạ muôn đời chỉ có một cách để nhận nó thôi.

Nhưng nó xui chỗ này. Nhiều người hiểu lầm chỗ này. Nghe kỹ nha. Có nhiều người hiểu lầm chỗ này. Chân lý chỉ có 1 cho nên khi họ thấy cái gì là chân lý họ không chịu sửa vì họ nghĩ chân lý chỉ có một; Nó bậy ngay từ cái đó. Thay vì mình nghe nói Chân lý chỉ có một mình lại hiểu theo hướng khác. Còn đảng này họ nghe “chân lý chỉ có một” thế là cái gì họ thấy là chân lý thì họ không dám bỏ, và không muốn bỏ. Vì họ nghĩ bỏ thì cái gì ngoài ra cái biết của họ đều sai hết; mà chưa kiểm chứng đó là: CÁI BIẾT HỌ ĐÃ LÀ CHÂN LÝ CHƯA? Thì phần đó họ không thèm. Mà họ cứ biết: Cái gì họ biết là chân lý trước cái đã. Mà chân lý thì vốn không có 2. Kinh nói mà ông sư cũng nói vậy mà. Cho nên, hễ trăm bỏ là trăm đi sai rồi. Đây là cách hiểu lầm rất nguy hiểm.

Như cách đây mấy hôm tôi có post trên facebook hình ảnh chàng đây chiếc xe chở hàng, hàng ảnh để trên đầu, ảnh đây chiếc xe không, ảnh mới ghi “làm việc bằng đầu óc thì tay chân đỡ vất vả” Thế là cái bao nặng ảnh để trên đầu. Ảnh hiểu câu “làm việc bằng cái đầu” ảnh hiểu theo nghĩa đen là “the head” – cái đầu, ảnh để vật nặng trên cái đầu; Trong khi cái đầu đây là trí tuệ, đầu óc, nghĩa bóng; Mà ảnh hiểu nghĩa đen. Thế là chàng ôm nguyên cái bịch to dùng để trên đầu, còn xe không, chả còn chú câu: Làm việc bằng đầu óc, tay chân đỡ vất vả.

Rất nhiều người đến với đạo Phật bằng cách hiểu như vậy đó. Có nhiều người họ hiểu lạ lắm. Thí dụ họ hiểu là: Vô ngã = không có ai, mà không có ai = không có gì, mà nếu không có ai vừa nobody vừa nothing thì có nghĩa là ai làm ác và ai chịu quả khổ? Ai làm thiện ai hưởng quả lành đây? Họ hoang mang như vậy. Mà cái sai căn bản là họ hiểu Vô ngã là cái gì, họ không chịu hiểu. Họ cứ hiểu Vô ngã = không ai, không gì; Nếu không ai, không gì thì đâu có thiện ác, vậy mình thích là chơi lún luôn, chứ không có thiện ác gì hết, vì không ai và không có gì mà. “Thiện ác buồn vui sanh diệt chớp nhoáng không đáng để mình thích ghét, không đáng để mình bận tâm”, nói vậy mình cứ chơi lún luôn, thích gì làm nấy, sống cho vui. An lạc hiện tiền. Đúng không? Hiểu như vậy và tự cho là chân lý cũng kẹt.

Cho nên, tôi đánh một vòng cho bà con thấy: Dầu là quan điểm của cá nhân khả kính hay của một tập thể khả kính, một tập thể lừng lẫy tiếng tăm nó cần dò xét lại. Và, cứ nhớ canh cánh bên lòng câu này: Ta không có nhiều thời gian làm chuột bạch cho người khác thí nghiệm. Ta không thể làm chuột bạch cho những chủ trương, học thuyết, những quan điểm, những lập trường, những chính sách, những chủ trương của ai đó, không có thời gian. Mà mình phải bình tĩnh để đi đúng con đường mà chính mình đã có làm chuyện kiểm nghiệm; đương nhiên chuyện kiểm nghiệm chính xác hay không thì tùy mỗi người nhưng có kiểm nghiệm thì có chết không tức; Còn đảng này cấm đầu cấm cổ tin tới hồi chết nhận rằng mới nản.

“Trường giếng sâu anh nói sợi dây dài, ai ngờ giếng cạn anh tiếc hoài sợi dây”

Việt Nam có bài thơ về cây giường tôi đọc tôi thấm lắm.

Hôm qua anh đến chơi nhà,

Thấy mẹ nằm võng, thấy cha nằm giường.

Thấy em nằm đất anh thương,

Anh ra Kẻ Chợ mua giường tám thang.

Bốn góc thì anh thép vàng,

Bốn chân thép bạc, tám thang chạm rồng.

Bây giờ giường phải bỏ không,

Em đi lấy chồng uống phí công anh.

Thấy người ta nằm đất thương, ra chợ vác cái giường về, bịt bạc, bọc vàng cho đã, cuối cùng nó đi lấy chồng.

Bây giờ giường phải bỏ không,

Em đi lấy chồng uống phí công anh.

Phật tử mình như vậy đó. Khiêng một cái đạo về, khiêng một cái Nam tông, Bắc tông về, khiêng một thần tượng Đạo sư về, gia công, tô chuốt, sơn sửa, đánh bóng, sáng lòa thom phức, suốt mấy chục năm cuối đời mới nhận ra “Bây giờ giường phải bỏ không, Em đi lấy chồng uống phí công anh”, “trường giếng sâu anh nói sợi dây dài, ai ngờ giếng cạn tiếc hoài sợi dây”. Theo đạo mấy chục

năm, dùng cái nghe nói ung thư sợ bắn người lên, hoang mang nghi hoặc mấy chục năm, bị người ta xúi làm phước cúng dường, bị người ta xúi theo đuổi pháp môn trời ơi đất hỡi, bây giờ trước cái già, cái bệnh, cái chết hoang mang sợ hãi không biết phải làm sao?

Lúc đó kêu trời trời không ơi, kêu đất đất không hỡi. Giáo lý dốt đặc không biết gì. Đi chùa thấy người ta bàn luận Phật pháp mình đơ cái mỏ ra không biết phải nói cái gì. Cầm cuốn kinh lên cực kỳ xa lạ, nhìn tử đại tạng không một tí thân quen. Nghĩ sao?

Phật tu bao nhiêu kiếp bao nhiêu khổ cực, để lại một di sản Tuệ giác mà cho tới bây giờ, vô chùa, mình chỉ làm chuyện của người không cần là Phật tử cũng làm được, đó là: Móc túi, liệng ra cọc tiền. Hảo tâm, từ thiện; Công sức đức Phật như vậy, rồi mình cũng đầu tư mấy chục năm lạy Phật sỏi trán luôn để rồi cuối cùng mình làm việc mà không cần Phật tử cũng làm được; Đó là chưa kể những Tăng ni mất mấy chục năm để làm việc mà cư sĩ hoàn toàn có thể làm được và họ còn làm tốt hơn mình nữa. Ủng không? Quá ủng. Bởi vì chúng ta không biết Bốn đại cú pháp, không biết Bát đốn Phật pháp, không biết bài kinh Kālāma, hoặc là biết mà biết cho vui vậy thôi. Chứ còn không có lúc động não. Ủng vậy đó.

Nhớ nha.

Cho nên, một cá nhân tiếng tăm cách mấy, một đoàn thể uy tín cách mấy, chẳng hạn bây giờ Việt Nam tôi biết có một nhóm, mà tôi biết không nhỏ, không hề nhỏ, chỉ cầm đầu lạy Pa Auk, nghe Pa Auk là thấy thơm lừng, Pa Auk là chói chang, rực rỡ; Mà mình coi kỹ, Pa Auk là ai? Pa Auk là thiền viện Pa Auk, hệ thống Pa Auk hay là ngài Pa Auk Sayadaw, mà ngài Pa Auk có phải là toàn bộ Tam Tạng, có phải là toàn bộ Phật pháp, có phải là chư Phật, thánh hiền 3 đời 10 phương gom hết trong con người mấy chục ký đó hay không?

Tôi nhắc lại lần nữa. Tôi cực kỳ cung kính ngài. Nhưng mà tôi chỉ nhắc thái độ của một số người, thờ ngài, thờ hệ thống Pa Auk. Hoặc có những người chỉ cầm đầu thờ hệ thống Làng Mai. Nhưng các vị coi kỹ, các vị hiểu được bao nhiêu hòa thượng Nhất Hạnh? Các vị có chắc các vị hiểu không? Có chắc không? Tôi chỉ gợi ý chuyện nhỏ thôi.

Đến cuối đời mà hòa thượng vẫn mặc áo Bắc truyền. Đến cuối đời mà hòa thượng vẫn có những sinh hoạt rất là Bắc truyền, ấy vậy mà, những gì hòa thượng nói thì cực kỳ nguyên thủy, chính hòa thượng xác nhận một trong những vị giáo thọ của ngài là Ananda... người Tích Lan, thọ 105 tuổi, có ai biết chuyện đó không? Cuối đời ngài chỉ giảng kinh Tiểu Bộ thôi, suttanipāta, các vị có biết chuyện đó không? Buổi cuối cùng ngài làm việc với chữ nghĩa, với sự tinh táo của một học giả là ngài dịch lại Bát Nhã Tâm Kinh với một nội dung cực kỳ hiện đại và rất đổi nguyên thủy. Các vị có biết chuyện đó không? Không biết. Cho nên, các vị chỉ biết Làng Mai dựa vào màu áo Bắc truyền, các vị về Làng Mai là thỉnh thoảng có tụng một số kinh của Bắc truyền thôi, các vị dựa vào Làng Mai các vị thấy ở đó rất đồng đảo tăng ni của Bắc truyền ghé đến tu học, chứ các vị không biết góc riêng của ôn Nhất Hạnh, các vị không biết; Thế là, số người đến với Làng Mai chia ra làm 3, 4 nhóm. Một nhóm tiếp tục đi theo Bắc truyền vì họ thấy hòa thượng là Bắc truyền; Có nhóm đến với hòa thượng thông qua khía cạnh Nam truyền; Và có nhóm đến với hòa thượng thông qua khía cạnh hiện đại hóa Phật giáo, Phật giáo có mùi phô mát và sô-cô-la. Thật ra hòa thượng Nhất Hạnh là tất cả những cái đó: Vừa Nam, vừa Bắc truyền thống lại cũng vừa có hơi hướng, phảng phất, vảng vát của hiện đại trong đó, nhu cầu của thời đại mà. Nhưng mà chúng ta không để ý chuyện đó. Chúng ta đến với hòa thượng chỉ vì một cái góc cạnh mà mình cảm thấy vừa ý thôi.

Có chết không? Đó gọi là biên kiến. Là chỗ đó. Một cái góc, một cái lề, một cái viền ngoài thôi. Nó không phải là toàn diện, nó chỉ là một phần của tảng băng sơn thôi. Nhớ nha.

Đó gọi là Bốn đại cú pháp của Kinh tạng. Còn Bốn đại cú pháp của Luật tạng là sao?

Tức là, trong cuộc sống, hành động của tăng ni nói riêng và của người tin gồm cả Phật tử nói chung, 4 Mahāpadesa của tạng Luật nó thế này. Bốn nhưng có thể gom 2 thôi. Bốn đại cú pháp của tạng Kinh cũng gom 2, Bốn đại cú pháp tạng Luật cũng gom 2. Là sao?

- Có những điều đức Thế Tôn chưa cấm nhưng mình xét lại điều đó có thuận đời, thuận đạo hay không? Nếu chuyện đó Ngài chưa cấm nhưng đó là chuyện không nên làm thì xét theo quan điểm đời, quan điểm đạo đức, quan điểm kinh điển, dầu Ngài chưa cấm nhưng mình thấy chuyện đó không hợp đời, không hợp đạo - không làm.

2. Dầu Ngài không cấm nhưng mình thấy ok, thí dụ chuyện đi xe cộ, đi máy bay, sử dụng một vài phương tiện thời đại, chuyện đó Ngài không có cấm, nhưng nếu mình thấy nó cũng không đến nỗi về đời, về đạo thì ok.

Vậy, trong chuyện Ngài chưa cấm cũng có 2 trường hợp: Nên và không nên; rồi 2 trường hợp nữa là trong những chuyện Ngài chưa cho phép, mình cũng xét đến 2 trường hợp:

- Tuy Ngài chưa cho phép nhưng mình coi cái nào ok đời, ok đạo, xét trên quan điểm xã hội, đạo đức, luân lý, tôn giáo, đạo học và kinh điển mình thấy ok thì mình làm.

- Còn Ngài chưa cho phép mà chuyện đó mình thấy không nên thì không làm.

Cho nên, tổng chi có 4 điều: 2 cái điều Ngài chưa cho và 2 điều Ngài chưa cấm. Mình gom lại còn có 2 thôi:

(1) Bất cứ chuyện gì Ngài chưa cho hoặc chưa cấm mà mình xét thấy nó không nên thì mình không làm.

(2) Còn điều gì Ngài chưa cấm, chưa cho phép, mình xét thấy nó ok thì mình làm.

Tổng cộng lại là 4 nền tảng hành động của một người tu Phật. Chứ còn tối ngày cứ hỏi sư ơi sư trong luật có nói cái đó không sư? Sư ơi sư trong luật có cấm cái đó không sư thì nó mệt lắm. Đúng. Đương nhiên, hiển nhiên, mặc nhiên, cố nhiên, Tăng ni phải học Luật nhưng ni chỉ có 311, tăng chỉ có 227, sadi chỉ 105, cư sĩ 10 hoặc 8, hoặc 5, không đủ. Nó còn vô vàn những chuyện khác nữa, mà cứ đi hỏi hoài hay sao? Thế là, bèn quay lại khuôn thước của Bốn đại cứ pháp Luật tạng.

Cứ đọc như con nít vậy đó:

1. Điều gì Thế Tôn chưa cho phép, điều gì Thế Tôn chưa cấm mà xét thấy nên, thuận đời thuận đạo thì làm.

2. Điều gì Thế Tôn chưa cấm, chưa cho xét thấy không thuận đời thuận đạo thì không làm.

Nhớ nhiều đó thôi. Đó gọi là Bốn cứ pháp của Luật tạng.

Còn Bốn cứ pháp của Kinh tạng là:

Đừng vin vào lời dạy mà mình cho đó là của Thế Tôn, đừng vin vào đó là quan điểm của một cá nhân khả kính, đừng vin vào chuyện đó là quan điểm của tập thể trưởng lão nổi tiếng hay là của tăng đoàn, tăng hội, tăng chúng lớn đông đảo rồi mình bèn nhắm mắt tin theo.

Thì đó là Bốn đại cứ pháp của Kinh tạng.

Không vì cá nhân hay đoàn thể khả kính hay tiếng tăm, mà tất cả phải y cứ trên kinh điển. Còn nếu kinh điển mình cũng không tin luôn, thì mình phải tự xét lại, ở trong kinh điển cái gì tin được, nếu mình không thấy toàn bộ Tam Tạng là khuôn vàng thước ngọc, thì ít ra mình cũng phải có một vài tiêu chuẩn căn bản nào đó chứ. Mà nếu các vị hỏi: Cái gì là căn bản hả sư? Dạ, (1) Đó là những lớp giáo lý mà mấy ông thầy hướng dẫn; (2) Chẳng hạn như ở đây, chúng tôi mỗi tuần có 2 buổi lớp intensive, tôi cho đó là những khuôn thước mà từ góc độ chủ quan của tôi, chứ tôi không hề bắt người ta thấy đó là cái phải học nha, nhưng trong quan điểm, CHỦ QUAN CỦA TÔI thì tôi thấy đó là những cái phải học. Dĩ nhiên, tôi không mở rộng rãi, là bởi vì lớp intensive nó đòi các vị phải có căn bản giáo lý, thí dụ, từng học A Tỳ Đàm, biết rõ Tâm, Tâm sở, Sắc pháp, biết rõ 37 Bồ Đề phần là cái gì, biết rõ 10 triền, 5 triền là cái gì, Tứ thủ, tứ phược, tứ phối, tứ kết là cái gì? Phải biết cái đó. Rồi học sơ sơ về Lộ tâm, Lộ sắc, Người, Cõi là cái gì, biết sơ sơ Thiên Chi là 40 đề mục là gì, 38 đề mục thiên quán là cái gì. Biết sơ sơ cái đó mới vô trong đây học được.

Chứ còn đấng này trời đất ơi, không biết gì hết.

Như bữa hôm cái vụ vấn đáp chủ nhật. Mình trải cái lòng mình ra, mình mong là giúp bà con có một cái nhìn về đạo, mà trời ơi nó vô nó hỏi Tam hoàng ngũ đế, ba xàm ba đế gì đó nó uổng, mất thời gian quá. Mà nó có loại người này vui lắm. Tự nhiên, đi cầu, cầm bài báo thấy ngộ ngộ chạy vô room hỏi. Đã vậy đó. Mình nghe cái mùi mình biết, nghe câu hỏi. Hoặc là ngồi cắn hột dưa, lấy chân đá đá bàn thấy có cuốn kinh, trong đó văng ra trang 16, thấy có chữ “Hữu phần” bật máy nhào vô: Sư, Hữu phần là gì? Loại đó nhiều lắm. Một tỷ cho đến 1 tỷ rưỡi, cuối cùng tôi buông. Thấy nản quá.

Tôi cũng già rồi. 50 đối với một số người chưa già nhưng có một số người là bằng 90 rồi. Lục phủ ngũ tạng nó nát bét, tanh bành hết; Giờ tôi dưỡng già chờ chết mà. Đó là nói thiệt.

Kālāma sau khi đi vào hoạt động cứng cáp thì từ từ chúng tôi rút. Thí dụ, mỗi khóa tu cho bà con, ai có thể đứng ra quán xuyến chuyện ăn, ở, ghi danh, rồi trường hợp những bất trắc đột xuất như bệnh hoạn, cấp cứu phải giải quyết, nếu có người họ lo hết, họ biết hết; Hồi đầu tôi không làm gì đâu, mà tôi phải nhìn, sau này tôi không thèm nhìn nữa, tôi thấy nó ổn định thì thôi.

Cái mà tôi mong là Kālāma là chốn về cho những người buổi đầu sơ cơ. Nhưng về lâu về dài, khi bà con vững rồi bà con tung cánh chim đi về bất cứ phương trời nào. Taungyi rất đẹp, Heho, Mogok chỗ trung tâm đá ruby, Inle nghe, trời ơi, nó đẹp mà nó mát dữ lắm. Buổi đầu mình về Kālāma sau này vững rồi thì mình cơm đùm cháo nắm mình kéo nhau mình đi lang thang, trôi dạt cũng vui.

Hiện nay bên Paris có vị hòa thượng Nam tông mình, ngài thông báo ngài nhập thất 3 năm, năm nay là năm thứ hai rồi; nhập thất đúng nghĩa, cửa chùa khóa lại, ô khóa sét luôn, phone piếc tắt hết; Thực phẩm là do 1,2 người chí cốt thăm nuôi hỗ trợ như kiểu thăm từ từ vậy đó, đó mới đúng là nhập thất; Còn cái kiểu nhập thất gì đâu alo suốt ngày, chat “con ơi con thầy đang nhập nghe con, thất thầy đang đột nghe con” là cái đó là chưa nhập thất, cái đó thuộc về trung tâm nội thất chứ chưa phải nhập thất. Nhập thất là trời có sập cũng không ra khỏi thất mới là nhập. Thứ hai, nhập không la làng, chỉ có nội bộ biết thôi. Và, thứ ba khi ra không la làng; cái thứ tư khi nhập xong mình ra là phải thủ khẩu như bình, im lặng như ngêu sò ốc hến, hải sản bậc 1. Chứ còn mình la um sùm bát nháo thì đó không phải nhập thất, đó là luyện công, đóng cửa, bế quan luyện công chứ không phải nhập thất;

Vị này nói câu rất hay: Nhập thất để chờ chết. Đúng. Mình tung tăng mình lấy danh nghĩa hoàng pháp, phật sự, mấy từ đó nghe buồn nôn lắm. Chứ hoàng pháp, Phật sự là thánh họ nói, chứ còn phàm mình toàn là giây phút dễ duôi bậc 1. Cái gọi là từ thiện, là xã hội, là hoàng pháp, là Phật sự là giai đoạn dễ duôi bậc 1. Nhớ cái đó. Cấp 1. Dễ duôi hạng nhất.

Những cái điều này nghe nó lạc đề nhưng nó là bổ trợ cho đề tài tôi đang nói. Có nghĩa là đừng bị ám ảnh bởi những từ ngữ, những khái niệm loè loẹt, màu mè, đừng có tô hồng chuốt lục cho những cái đó, những cái khái niệm và từ ngữ để rồi từ đó chúng ta cứ chìm lún vô chuyện tào lao mà thấy nó hay. Tại sao nó hay? Bởi vì chúng ta gắn lên đó tên gọi và khái niệm mà nội dung thì không có. Nhớ cái đó nha.

Hôm nay tôi chốt lại, đến với Phật pháp phải có cái gan:

1- Dám từ bỏ cái riêng tư của mình, thích hay ghét. Phải có cái gan. Điều đó hợp với quan điểm của tôi, nhưng không, nó có đúng hay sai cái đã. Bây giờ phải có cái gan đi đến với cái đúng, cái sai chứ không có chuyện thích hay ghét. Gan đối với mình, từ bỏ thích ghét của bản thân.

2- Có cái gan nhìn ra ngoài, dám từ bỏ thần tượng. Dám thử thách thần tượng, dám dò xét, kiểm chứng thần tượng.

Còn đặng này, hai chuyện đó mình không dám làm. Một là bản thân mình cứ ôm chặt cái gì mình thích mình ghét; lấy nó làm thước đo vũ trụ; Hai là nghe nói tới thần tượng là run bắn lên, vãi cả quần, không dám nhận xét, không dám đánh giá gì hết, bởi vì “trời ơi sư phụ mà, khả kính, người ta tiếng tăm lừng lẫy vậy sao người ta sai được” Chưa kể, một rừng người đang đi theo không lẽ sai hết? Đó là không có khả năng xét lại thần tượng.

Nhớ nha.

Ok. Đủ một tiếng rồi. Chúc các vị một ngày vui. Mới 45 phút thôi, nhưng đủ rồi, đừng nghe nhiều, nghe nhiều ối. Chúc các vị một ngày vui hẹn lại nhau Chủ nhật tuần sau./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SƯ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.**

XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN.

WWW.TOAIKHANH.COM

TOAIKHANH.COM